

(1967) 2

ਆਈ. ਐਲ.ਆਰ., ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ ਜੇ ਅੱਗੇ।
ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸ਼ਰਮਾ-ਅਪੀਲੈਟ

ਬਨਾਮ

ਉਪ-ਮੰਡਲ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ) ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਵਾਬਦੇਹ

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 245 ਆਫ 1963

ਅਕਤੂਬਰ 4, 1966

ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ (1952 ਦਾ X1)-ਐੱਸ. 5- 20,000 ਤੋਂ ਘੱਟ ਆਬਾਦੀ ਵਾਲੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਸਿਨੇਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਲਾਈਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉੱਥੇ ਸਿਨੇਮਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ-ਕੀ ਵੈਧ ਹੈ,

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਹੈ ਜੋ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਲਾਈਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਸਬੇ ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਦੇ ਆਕਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੋਵੇ। ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਸਿਨੇਮਾ ਦੀ ਹੋਂਦ ਅਤੇ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਉਸ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਿਨੇਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਲਾਈਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਇਨਕਾਰ, ਉਸ ਸਿਨੇਮਾ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ। ਅਜਿਹੀ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਲੋਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਹਤਮੰਦ ਮੁਕਾਬਲੇ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਕਸਬੇ ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਦੇ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਿਨੇਮਾ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਇੱਕ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਲਾਈਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲਾਈਸੈਂਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਅਵੈਧ ਹੈ। ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਹਰ ਇੱਕ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਲਾਈਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

1961 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 919 ਵਿੱਚ 23 ਮਈ, 1963 ਦੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ X ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ।

ਆਨੰਦ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਆਰ ਐਸ ਮਿੱਤਲ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ। ਡੀ.ਐਸ. ਤਿਵਾਤੀਆ ਅਤੇ ਯੂ.ਡੀ. ਗੌਰ, ਐਡਵੋਕੇਟਸ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ-

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ. ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 220 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ 23 ਮਈ, 1963 ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਲੈਟਰਜ਼ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸ਼ਰਮਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ

ਹਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਸਬ-ਡਵੀਜ਼ਨਲ ਅਫਸਰ (ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ) ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ.)

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1952 (ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਪ-ਮੰਡਲ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ) ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ 5 ਜੂਨ, 1961 ਦੇ ਅਨੁਬੰਧ 'ਕੇ' ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਅਤੇ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਨੰਬਰ XI ਆਫ 1952), ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਐਕਟ 24 ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਲਾਈਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ,

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਫਰਵਰੀ 1958 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਲਾਈਸੈਂਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ 23 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਲਾਈਸੈਂਸ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਾਈਟ ਸੀ। ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2. ਸੁਲਤਾਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵੀ ਸਿਨੇਮਾ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਲਾਈਸੈਂਸ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 2 ਨੇ ਝੱਜਰ ਵਿਖੇ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਲਾਈਸੈਂਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਉਪ ਮੰਡਲ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜੋ ਕਿ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਸੀ, ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਖੁਦ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਸ ਨੇ 18 ਫਰਵਰੀ 1959 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਨੂੰ ਲਾਈਸੈਂਸ ਦੇਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਵਜੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਬ-ਡਵੀਜ਼ਨਲ ਅਫਸਰ ਲਈ ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਵਜੋਂ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸੀ. ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਉੱਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਨੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕੇਸ ਦ ਸਟੇਟ ਆਫ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਹਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਸ਼ਰਮਾ (2) ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਹੈ। ਸੁਲਤਾਨ ਸਿੰਘ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2, ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਝੱਜਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਲਾਈਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਵੀ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ, ਪਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀ

(1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1961) 2 ਪੁੰਜ. 831=1961 PLR। 580.

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1966 ਐਸ.ਸੀ. 1087

ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

(1967) 2

ਐਕਟ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਐਕਟ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁੜ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਆਈ

ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ 1. ਉਸਨੇ 5 ਜੂਨ, 1951 ਨੂੰ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਜਿਸਦੀ ਕਾਪੀ ਅਨੁਸੂਚਿਤ 'ਕੇ' ਹੈ, ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਹਿੱਸਾ, ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦੱਸਦਿਆਂ, ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ ਹੈ। ਏਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। "ਦੱਸਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਚੌਧਰੀ ਸੁਲਤਾਨ ਸਿੰਘ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ 2) ਨੂੰ ਹਾਲ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਫਸਰ, ਝੱਜਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ। ਕਸਬੇ ਦੀ ਆਬਾਦੀ 20,000 ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਫਸੋਸਜਨਕ ਹੈ ਕਿ ਝੱਜਰ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਿਨੇਮਾ ਹਾਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।" ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਝੱਜਰ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਸਿਨੇਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕਸਬੇ ਦੀ ਆਬਾਦੀ 20,000 ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਉਸੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਵਾਬ 1. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਝੱਜਰ ਵਿਖੇ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਤੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਕੋਈ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਸੁਣਵਾਈ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਨਸਾਫ਼ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿੱਧੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਪਾਅ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 1, ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸਿੱਧੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਇਆ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਆਧਾਰ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਆਧਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ), ਰੂਲਜ਼, 1952 ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਉਪਬੰਧ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਟੈਂਡ

ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਸਬ-ਡਵੀਜ਼ਨਲ ਅਫ਼ਸਰ (ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ) ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ.)

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ 20,000 ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਸਿਨੇਮਾ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਜਾਂ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਸੀ। , ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਨਾ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਨੇ ਝੱਜਰ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਸਿਨੇਮਾ ਹਾਲ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦਾ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ- ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜੇ ਇਹ ਠੀਕ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਸੀ.ਐਸ. ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ 20,000 ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਵਾਲੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2)) ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਸਿਨੇਮਾ ਹਾਲ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਜੋ ਇਸਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਿਨੇਮਾ ਹਾਲਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਵਸਨੀਕ ਹਨ। ਸਿਨੇਮਾ ਹਾਲ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ। ਕੀ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਇੱਕ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਨੇਮਾ ਹਾਲ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ? ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਆਰਥਿਕ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ"। ਇਹ ਉਹ ਵਿਆਪਕ ਆਧਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਸਰਜ਼ ਰਸਦੀਪ ਟੂਰਿੰਗ ਟਾਕੀਜ਼ ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਰਨਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (3), ਜੋ ਕਿ 1952 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3(iv) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਟੂਰਿੰਗ ਟਾਕੀ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਟੂਰਿੰਗ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸਿਰਫ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟੂਰਿੰਗ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨਰੂਲਾ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਲੰਮੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਨਿਯਮ 3(iv) ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। 1952 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ

(3) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1966) 2 ਪੰ. 341.

ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 1901) ਜੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਹੈ, ਧਾਰਾ (6) ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਪ-ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਬਹੁਤ ਕਠੋਰ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਨਤਕ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਮਨੋਰੰਜਨ, ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 357 'ਤੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਟੂਰਿੰਗ ਸਿਨੇਮਾ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਸ ਲਈ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੀਟ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ। ਗ੍ਰਹਿਣ ਮੇਲੇ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ, ਇਹ ਰਾਜ ਦੇ ਫਰਜ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਆਰਥਿਕ ਅਜਾਰੇਦਾਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੇ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਨੀਤੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 39 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਸੰਦੇਹ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਨਤਕ ਖੇਤਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਟੇਟ ਰੋਡਵੇਜ਼ ਆਦਿ। ਚਿੰਤਤ ਹਨ ਪਰ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਸਿਰਫ ਝੱਜਰ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਿਨੇਮਾ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਕੇ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕਾਬਲਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰੇਗਾ, ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਰੂਲਾ, ਜੇ. ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਰਾਜ ਦਾ ਕੋਈ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਵਜੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਅਨੁਸੂਚੀ ਟੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕਈ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ 'ਉਸ ਕਸਬੇ ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਜਿੱਥੇ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ 30 ਸਤੰਬਰ, 1957 ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਹਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (11) ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ

ਦੁਆਰਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਸਿਨੇਮਾਘਰਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ

87

ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਸਬ-ਡਵੀਜ਼ਨਲ ਅਫ਼ਸਰ (ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ) ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ,
ਸੀ.ਜੇ.-)

ਐਕਟ ਦੇ. ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦੀ ਹੁਣ ਕੋਈ ਵੈਧਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ- ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ
ਇਸ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਰਾਜ
ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸ਼ਰਮਾ (2)
ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਸੈਕਸ਼ਨ 5 (2) ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸਰਕਾਰ ਦਾ
ਨਿਯੰਤਰਣ ਆਮ ਹਦਾਇਤਾਂ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਜਾਇਜ਼ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਐਕਟ
ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ
ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਿਯੰਤਰਣ ਆਮ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ
ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਰੂਪ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਜਾਇਜ਼ ਹਨ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਾਜਬ ਹੈ, ਉਪਰੋਕਤ
ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ
ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਦੇ; ਪਰ ਧਾਰਾ ਦੀ ਸਕੀਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋ
ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਨੁਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਾਂ
ਧਾਰਾ 5(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਮ
ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ
ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 5 (2) ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰ
ਦਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਕਤ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਮ
ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਆਦੇਸ਼ਾਂ
ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਕੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਗਲਤ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ
ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਥਾਰਟੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਧਾਰਾ 5(2) ਅਤੇ (3) ਦਾ
ਨਤੀਜਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਸਕਦੀ ਜੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ
'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 (1) ਅਤੇ (2) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।', ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ
(2) ਅਧੀਨ ਹਦਾਇਤਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ, ਇਹਨਾਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਝੱਜਰ ਕਸਬੇ ਦੀ
ਆਬਾਦੀ ਦੇ ਅੰਕੜੇ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹਦਾਇਤਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ
ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਜਾਂ ਨਾਂਹ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ
ਵਿੱਚ, ਪਰ, ਉਹ ਹਦਾਇਤਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ

ਸਿਫ਼ਾਰਿਸ਼ਾਂ ਕਰਨ, ਜੇ ਕਿ ਇੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹਦਾਇਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੱਖ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਲਈ।

88

ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

(1967) 2

ਨਾ ਤਾਂ ਐਕਟ ਵਿਚ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ 1952 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਕਸਬੇ ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਦੇ ਆਕਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਜਾਂ 1952 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 20,000 ਤੋਂ ਘੱਟ ਆਬਾਦੀ ਵਾਲੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਨੇਮਾ ਹਾਲ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਵਿਵਹਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਰੂਲਾ, ਜੇ. ਨੇ ਮੈਸਰਸ ਰਸਦੀਪ ਟੂਰਿੰਗ ਟਾਕੀਜ਼ ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਕਰਨਾਲ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (3) ਵਿਚ ਬਰਤਰਫ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ।) ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 (2) ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ 'ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ' ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੀ ਅਖਤਿਆਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਮਾਲਾ ਇਰਾਦਾ, ਇਸ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਵੇਕਰੱਪਾ ਬਨਾਮ ਰਮਨ ਅਤੇ ਰਮਨ ਲਿਮਟਿਡ (4) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਐਕਟ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਜੋ ਨਵੇਂ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਮਿਟ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਿਟ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟਰਾਂਸਪੇਰਟ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਈ ਹਾਲਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਪਰਮਿਟਾਂ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਢੁਕਵੇਂ ਵਜੋਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਧੀਨ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਾਂ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸਟੀਕ ਯੋਜਨਾ ਹੈ"। ਐਕਟ ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਮਾਮਲੇ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ

ਮੇਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪਰਮਿਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਲਈ ਦੋਵਾਂ ਐਕਟਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕੇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਜੋ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਆਧਾਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਦੇ ਵਿੱਤੀ ਹਿੱਤ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਆਧਾਰ ਹੈ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1958 ਤੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 2 ਝੱਜਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ

(4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1952 ਐਸ.ਸੀ. 192.

89

ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਸਬ-ਡਵੀਜ਼ਨਲ ਅਫਸਰ (ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ) ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ.)

ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਘਾਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਉਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੇ, ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇਸ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ 2 ਨੇ ਇੱਕ ਸਿਨੇਮਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਤੇਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੋਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2. ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੁਝਾਅ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਬਰਤਰਫ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਦਿਲਚਸਪੀ. ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਸਿਹਤਮੰਦ ਮੁਕਾਬਲਾ. ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ, ਜਿਸ 'ਤੇ

ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਹੈ

ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ.

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲਾ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗੀ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ। ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਆਈ.ਜੇ.ਜੇ ਅੱਗੇ।

ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ। 1964 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1197.

ਅਕਤੂਬਰ, 4, 1966।

ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਐਂਡ ਪ੍ਰੀਵੈਨਸ਼ਨ ਆਫ ਫ੍ਰੈਗਮੈਂਟੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ (1948 ਦਾ ਐਲ)-ਐਸ. 42-ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (ਇਕਸਾਰਤਾ ਅਤੇ ਰੋਕਥਾਮ

(ਚਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਨੁਵਾਦਕ)

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।